

Publikujemy wzór odwołania w sprawie rent rodzinnych. Dotyczy to osób, które już przeszły drogę sądową i przegrały sprawę zanim ukształtowała się obecna linia orzecznictwa.

W związku z brzmieniem art. 33 ustawy emerytalnej, ZER MSW nie może powoływać się na prawną zasadę powagi rzeczy osądzonej. W tej sytuacji należy wystąpić do ZER o wydanie decyzji w związku z art. 33, a jeżeli nie uwzględni wniosku o przywrócenie obniżonej części renty rodzinnej – wystosowanie pozwu do sądu według dołączonego wzoru. Należy założyć, że ZER, tak jak dotychczas, uparcie będzie brnął w sprawę dla niego przegraną.

Solec Kujawski, dnia roku

Egz. nr

Nr ewid: KRR-...../BY

**Sąd Okręgowy
Wydział Ubezpieczeń Społecznych
Aleja Solidarności 127
00-898 Warszawa**

Za pośrednictwem: Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Warszawie – Zespół w Bydgoszczy ul. Powstańców Wielkopolskich 7

Organ rentowy: Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Warszawie, ul. Pawińskiego 17/21, 02-106 WARSZAWA

Odwołujący: J... B....., ul. m. 86-050 SOLEC KUJAWSKI

O D W O Ł A N I E

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Warszawie

ZER-SW3-BY..... z dnia roku, doręczonej roku.

Zaskarżam powyższą decyzję odmawiającą wznowienia postępowania rozstrzygniętego decyzją KRR-...../BY z dnia roku i wnoszę o:

1. ponowne przeliczenie wysokości mojej policyjnej renty rodzinnej w oparciu o nowe dowody i ujawnione nowe okoliczności, zgodnie z art. 33 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, (...) oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 z późn. zm.), w wysokości jaka była ustalona na dzień 31 grudnia 2009 roku – przed jej zmniejszeniem.
2. zwaloryzowanie mojej renty rodzinnej w oparciu o podstawę, jaka była przed jej zmniejszeniem, tj. na dzień 31 grudnia 2009 r., zgodnie z ogłoszonym wskaźnikiem na dany rok.
3. zasądzenie od pozwanego na moją rzecz kwoty stanowiącej wyrównanie między świadczeniem emerytalnym przysługującym według decyzji z 1 grudnia 2009 roku, a dotychczasowym świadczeniem emerytalnym obniżonym wyżej wymienioną decyzją, za każdy miesiąc po dniu 1 stycznia 2010 roku wraz z ustawowymi odsetkami za każdy dzień zwłoki.
4. zasądzenie od pozwanego na moją rzecz kosztów postępowania według norm przypisanych.
5. rozpoznanie sprawy także w mojej nieobecności.

UZASADNIENIE

W oparciu o ustawę z dnia 23 stycznia 2009 roku o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz. 145) do ustawy z dnia

18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) (Dz. U. z 2004r. Nr 8, poz. 67 z późn. zm.) wprowadzony został art. 15b, określający sposób obliczenia świadczeń dla osób pozostających w służbie przed 2 stycznia 1999 roku, które pełniły służbę w organach bezpieczeństwa państwa wymienionych w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007r. Nr 63, poz. 425).

1. Organ emerytalny, w oparciu o wymienione przepisy i informację IPN, decyzją z dnia2009 r. dokonał ponownego przeliczenia wysokości mojej policyjnej renty rodzinnej, poprzez zastosowanie do okresu – wskaźnika 0,7% za każdy rok służby pełnionej przez mojego męża w tzw. organach bezpieczeństwa państwa, a tym samym obniżył kwotę świadczenia, od której wylicza się rentę rodzinną. Zmniejszona o wskaźnik 1,9% wypłata mojej policyjnej renty rodzinnej została wprowadzona z dniem 1 stycznia 2010 roku.

Dowód: decyzja zmniejszająca moją policyjną rentę rodzinną z dnia 2009 r. nr ewid. KRR-...../BY w dyspozycji pozwanego.

2. Wykonanie przez Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zapisów ustawy z 23 stycznia 2009 roku w zakresie stosowania jej przepisów do rent rodzinnych po byłych funkcjonariuszach organów bezpieczeństwa państwa jest w sprzeczności z intencją Parlamentu Rzeczypospolitej Polskiej, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego oraz wyrokami Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

2.1. Według orzekającego Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 listopada 2010 roku, (sygn. akt XIII 1309/10), przy wprowadzeniu zmiany do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy (...), zamysłem ustawodawcy było obniżenie emerytur funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa państwa, a nie rent rodzinnych po tych funkcjonariuszach. Z lektury uzasadnienia wspomnianego wyroku wynika jednoznacznie, że Ustawodawca we wprowadzonych przepisach odnosi się wprost do emerytur, a nie do innych świadczeń. Sąd Okręgowy wskazuje, „(...)”, że jak wynika z preambuły ustawy z 23 stycznia 2009 r. zmieniającej ustawę o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy (...) – wprowadzone zmiany mają na celu wykluczenie bezprawia i uprzywilejowania z powodu służby w organach bezpieczeństwa odnośnie do funkcjonariuszy, a nie osób uprawnionych do pobierania świadczenia po śmierci funkcjonariusza. Gdyby celem ustawodawcy było zastosowanie do innych świadczeń, np. rent rodzinnych analogicznych reguł jak przy obniżeniu emerytury (...), to znalazłoby to odzwierciedlenie w akcie prawnym, a takiego brak”.

2.1.1. Sąd Okręgowy powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 lutego 2010 roku (sygn. akt K 6/09) podkreśla, że w demokratycznym państwie prawnym jednym z kluczowych instrumentów ochrony jego podstawowych zasad jest odpowiedzialność, która obejmuje czyny wynikające z urzeczywistnienia celów źle wybranych, niezrealizowania celów wybranych dobrze. Ustawodawca negatywnie ocenił sam fakt podjęcia służby w organach bezpieczeństwa państwa, ze względu na jednoznacznie ujemną ocenę tych organów. Zdaniem Sądu orzekającego w tak przedstawionej argumentacji Trybunału Konstytucyjnego wynika, że adresatem przyjętych przez ustawodawcę zmian są funkcjonariusze służb bezpieczeństwa. Nie ma natomiast mowy o ponoszeniu odpowiedzialności za ich wybory przez ich następców prawnych. A niewątpliwie takim pociągnięciem do odpowiedzialności, choć pośrednio, jest obniżenie rent rodzinnych wobec uprawnionych po zmarłym funkcjonariuszu.

W tym miejscu należy podkreślić stwierdzenie Trybunału Konstytucyjnego, że kwestionowane przepisy nie przewidują wymierzania zbiorowej kary funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa państwa...

2.1.2. Wysokość renty rodzinnej w sposób jednoznaczny – zdaniem Sądu Okręgowego – wynika z art. 3 ust. 2 (cytowanej ustawy z 23 stycznia 2009 r.), w którym wskazano, że obniżenie emerytury odnosi się tylko do osób pełniących służbę w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944 – 1990 i które w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 18 października 2006 r. „o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów” (Dz.U. z 2007r. Nr 63, poz. 425, z późn. zm.) otrzymują świadczenia przyznane na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. „o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz ich rodzin” .

By funkcjonariusz organów bezpieczeństwa państwa mógł być objęty ustawą z dnia 23 stycznia 2009 roku musi spełnić według Sądu orzekającego dwie przesłanki:

- służyć w organach bezpieczeństwa państwa,
- żyć w chwili wejścia w życie ustawy z dnia 18 października 2006 r. „o ujawnianiu informacji...”.

Jak wskazuje Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swojego prawomocnego wyroku – pełnienie służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozpatrywanej sprawie jest faktem bezspornym, co wyczerpuje pierwszą część przepisu, natomiast nie spełnia pozostałej – drugiej części przepisu, który jest niezbędny do zastosowania wobec nieżyjącego, ponieważ nie żył on już w chwili wejścia w życie ustawy z dnia 18 października 2006 r. a tym samym nie pobierał w tej dacie świadczenia przyznanego na

podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku.

2.1.3. Drugim ważnym elementem podnoszonym przez Sąd – rozstrzygającym o stosowaniu ustawy zmieniającej z 23 stycznia 2009 roku do rent rodzinnych po byłych funkcjonariuszach organów bezpieczeństwa państwa – jest brak możliwości wykazania, udowodnienia, że działali oni na rzecz niepodległości Państwa Polskiego.

Stosownie do treści art. 15b ust. 3, do okresów, o których mowa w art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej, na żądanie wnioskodawcy, mogą być doliczone w pełnym wymiarze okresy służby w latach 1944 – 1990 w organach bezpieczeństwa państwa, jeżeli funkcjonariusz udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego.

Jak zauważa Sąd Okręgowy, „oznacza to, że ustawodawca przewidział utrzymanie uprzywilejowanych świadczeń emerytalnych na dotychczasowych zasadach. Koniecznym jednak warunkiem skorzystania z tego prawa i skutecznej obrony jest pozostawanie funkcjonariusza przy życiu w chwili toczącego się postępowania”. Osoby te nie żyją i nie mogą w żaden sposób skorzystać z możliwości udowodnienia, że działali na rzecz niepodległości Państwa Polskiego.

Z takiego prawa obrony nie mogą też skorzystać świadczeniobiorcy czy inne uprawnione osoby, dla których ustawodawca takiego prawa nie przewidział.

Dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 listopada 2010 roku, sygn. akt XIII 1309/10.

2.2. Skargę apelacyjną Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Sąd Apelacyjny – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 16 lutego 2012 roku, (sygn. akt III AUa 85/11) oddalił, podzielając stanowisko Sądu I instancji i nakazując Dyktorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego MSW przywrócić wysokość świadczenia jakie było przed obniżeniem, tj. z 31 grudnia 2009 roku.

2.2.1. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swojego wyroku podkreślił, że „nie musi powtarzać prawidłowo dokonanych ustaleń i wniosków Sądu I instancji, które aprobuje i przyjmuje za własne”.

Jednocześnie wskazuje, że „(...) ustawodawca nie przewidział procedury ponownego obliczania rent rodzinnych po policyjnych emerytach pobierających przed śmiercią, która nastąpiła przed 16 marca 2009 roku emerytury nieobniżonej w związku ze służbą kwalifikowaną jako służba w organach bezpieczeństwa państwa”.

Ustawodawca w art. 58 ustawy zaopatrzeniowej zupełnie inaczej określa krąg podmiotowy osób, których świadczenie, pobierane przez nich w dniu wejścia w życie ustawy, podlega przeliczeniu. Natomiast w art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 roku jest tylko mowa o osobach, które według IPN, pełniły służbę w organach bezpieczeństwa państwa i które w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej otrzymują świadczenia.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swojego wyroku stwierdza, że: „Wykładnia rozszerzająca przepisu prawa zabezpieczenia społecznego, który ingeruje w uprzednio stwierdzone prawomocną decyzją prawa jednostki, uszczupla je, pozbawia prawa nabytego według dotychczas obowiązujących przepisów, jest niedopuszczalna”.

Zdaniem Sądu nie można również takiej wykładni dokonać przy przyjęciu, że policyjna renta rodzinna to świadczenie o charakterze pochodnym, a więc uzależnione od świadczenia własnego, które przysługiwałoby zmarłemu. Jeżeli wcześniej wszystko odbyło się prawidłowo i nie zachodzi podstawa do tzw. wznowienia postępowania przed organem emerytalno-rentowym, to ponowne ustalenie wysokości renty rodzinnej wymaga wyraźnej woli ustawodawcy.

Według Sądu Apelacyjnego takiej woli nie da się odnaleźć w ustawie z dnia 23 stycznia 2009 roku.

2.3. Trybunał Konstytucyjny przy dokonywaniu oceny zgodności art. 15b ustawy zaopatrzeniowej z art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji w wyroku z dnia 24 lutego 2010 roku wyraźnie wskazuje, że: „W świetle przedmiotowego unormowania nie ma żadnej możliwości ponownego ustalenia wysokości policyjnej emerytury, do której prawo ustało w związku ze śmiercią uprawnionego (art. 39 ust. 1 pkt 4 ustawy zaopatrzeniowej) przed wejściem w życie ustawy nowelizującej”.

Dowód: wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie Wydział III z dnia 16 lutego 2012 roku, sygn. akt III AUa 85/11.

3. Podobne wyroki w sprawach rent rodzinnych zapadły w Sądzie Okręgowym i Sądzie Apelacyjnym w Warszawie między innymi:

3.1. Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 grudnia 2011 roku, (sygn. akt XIII

U 8297/10), w którym Sąd zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej się H.B. prawo do policyjnej renty rodzinnej od dnia 1 stycznia 2010 roku na zasadach i w wysokości obowiązującej przed dniem 1 stycznia 2010 roku.

Sąd w swoim uzasadnieniu wyroku podkreśla, „że pozwany zaskarżoną decyzją nie zmienił wysokości świadczenia żyjącemu funkcjonariuszowi, ale członkowi rodziny zmarłego funkcjonariusza”.

W dalszej części uzasadnienia Sąd wskazuje, że: „Skoro ustawa zmieniająca zasady naliczenia emerytur dla funkcjonariuszy, którzy pełnili służbę w organach SB weszła w życie z dniem 16 marca 2009 r., a odwołująca już od 1977 r. decyzją pozwanego z dnia 10 sierpnia 1977 r. miała ustalone prawo do policyjnej renty rodzinnej, to należy uznać, że w świetle treści powyżej wskazanego przepisu, brak było podstaw, by pozwany wszczywał z urzędu postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości świadczenia, ponieważ w dacie wejścia w życie wyżej wskazanej ustawy mąż odwołującej nie był funkcjonariuszem pobierającym świadczenie emerytalne”. Jej – odwołującej „nie dotyczy przesłanka do uruchomienia postępowania w zakresie ponownego ustalenia wysokości świadczenia w postaci pełnienia przez nią służby w organach SB w latach 1944 – 1990”.

Według Sądu „ustawodawca wprowadzając zmiany do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) nie wyartykułował woli obniżenia świadczeń w postaci rent rodzinnych”.

Zatem „wprowadzone tą ustawą zmiany nie mogą dotyczyć rent rodzinnych po tych funkcjonariuszach”.

W ocenie Sądu Okręgowy – podobnie jak w sprawie wyżej (sygn. akt XIII 1309/10), wskazał na argumentację Trybunału Konstytucyjnego, z której wynika, „że adresatem przyjętych przez ustawodawcę zmian są wyłącznie funkcjonariusze służb bezpieczeństwa. Nie ma natomiast mowy o ponoszeniu odpowiedzialności za ich wybory przez ich następców prawnych”.

Dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 grudnia 2011 roku, sygn. akt XIII U 8297/10.

3.2. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych od wymienionego wyżej wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie wniósł apelację, która została oddalona.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku podzielił stanowisko Sądu Okręgowego wskazując, „że zamysłem ustawodawcy przy wprowadzaniu zmian do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy (...) było obniżenie emerytur wobec funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa. Wprowadzone zmiany nie dotyczą natomiast rent rodzinnych po tych funkcjonariuszach. Ustawodawca we wprowadzonych przepisach (...) odnosi się wprost do emerytur, a nie do innych świadczeń”.

Sąd podkreśla: „Gdyby celem ustawodawcy było zastosowanie do innych świadczeń, np. rent rodzinnych (...), to znalazłoby to odzwierciedlenie w akcie prawnym, a takiego brak”. W dalszym swoim uzasadnieniu Sąd Apelacyjny potwierdza wcześniejsze stanowisko Sądu Apelacyjnego w cytowanej wcześniej sprawie (sygn. akt III AUa 85/11).

Konkludując uzasadnienie wyroku, Sąd Apelacyjny podkreśla, „że nie zaistniały żadne podstawy prawne do zmiany jej wysokości od dnia 1 stycznia 2010 r. jak uczyniono to w zaskarżonej decyzji”.

Dowód: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 września 2012 roku, sygn. akt III AUa 1949/12.

4. Bezasadne, niewłaściwe stosowanie ustawy z dnia 23 stycznia 2009 roku, obniżające policyjne renty rodzinne osobom starszym, schorowanym, często samotnym i bezradnym było i jest ze strony Dyrektora ZER MSW świadectwem bezduszności i braku szacunku w stosunku do osób bezbronnych.

Minęło kilkanaście miesięcy od pierwszych wyroków Sądu, nakazujących Dyrektorowi ZER MSW w Warszawie ponowne naliczenie renty rodzinnej w wysokości ustalonej przed jej zmniejszeniem. Czas ten nie wywołał u decydentów najmniejszej refleksji.

5. Zapadłe prawomocne wyroki Sądu Okręgowego jak i Sądu Apelacyjnego w Warszawie przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawach policyjnych rent rodzinnych z wyżej wymienionych regulacji prawnych, nakazują pozwanemu przywrócić stan wysokości policyjnych rent rodzinnych przed ich zmniejszeniem, tj. na dzień 31 grudnia 2009 roku.

6. Zgodnie z orzecnictwem sądowym, tak wydane decyzje Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSW w sprawie obniżenia policyjnych rent rodzinnych są wadliwe, gdyż zostały wydane bez podstawy prawnej, ponieważ przywołana w niej ustawa z dnia 23 stycznia 2009 roku, nie ma do niej zastosowania i nie dotyczy żadnych rent, a tylko emerytur byłych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa.

Wszystkie te decyzje, zgodnie z przepisami KPA, winny być wyeliminowane z obiegu prawnego.

Zaprezentowane niektóre wyroki sądów w przedmiotowej sprawie są nowymi dowodami, nowymi okolicznościami, które mają wpływ na wysokość zmniejszonych świadczeń i pozwalają na ponowne ustalenie – przywrócenie wysokości świadczenia przed jego zmniejszeniem w myśl art. 33 ustawy emerytalnej funkcjonariuszy Policji (...).

W tym stanie rzeczy odwołanie jest uzasadnione.

.....
(podpis)

W załączeniu:

1. Wniosek do Dyrektora ZE-R MSW z KRR-...../BY
2. Decyzja Dyrektora ZE-R MSW z dnia

Wyk. 3 egz.:

- egz.1 – Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych;
egz.2 – Dyrektor ZE-R MSW w Warszawie;
egz.3 – odwołujący.

WB, HG

Bydgoszcz, 7 maja 2013 r.